

Wisława Szymborská: Znehybnění

Miss Duncanová, tanečnice,
jakýsi oblak, vánek, bakchantka,
měsíční třpyt na vlnách, kolébání, dech.

Když tak stojí v ateliéru fotografa,
vyňata z pohybu, z hudby – těžce, tělesně,
póze na pospas předhozena
k falešnému svědectví.

Tlusté paže zvednuté nad hlavou,
uzel kolena ční zpod krátké tuniky,
vpřed pokročila levá noha, nahé chodidlo, prsty,
5 (slovy pět) nehtů.

Jeden krok z věčného umění v umělou věčnost –
s obtíží přiznávám, že něco je lepší než nic
a správnější než naprosto nic.

Za paravánem růžový korzet, kabelka,
v kabelce jízdenka na cestu parníkem,
odjezd nazítří, čili před šedesáti lety;
už nikdy, ale přesně ráno v devět.

přel. Vlasta Dvořáčková
in: *Wszelki wypadek*, 1975, s. 36

Jaroslav Vrchlický: Amfora

Po krajích hřebenatí táhnou draci
a chvosty svými dokola se víjí,
ty řek' bys: mají žízeň, z vásy pijí,
tak vypoulený zrak jich v hloub se ztrácí.

Kýs athlet v středním poli javor kácí,
zříš prsa sklenutá a tuhou šíjí,
naproti orel v boji s lstivou zmijí,
a k zdobné noze sedlí drobní ptáci.

Co pohárů se naplniti dalo
z krateru toho při homérském kvase,
co z něho síly, vášně v žíly plálo!

A z něho sen a domněnka – tak málo!
Však z něho jako dnes i v příštím čase
plá formy nesmrtelnost v ryzí kráse.

in: *Poslední sonety samotáře*, 1896, s. 11

Jaroslav Vrchlický: Astarte Syriaca

(Obraz Rossettiho.)

Ten hustý vlas, před kterým Niagara
je malá ve svých kataraktech, těžký
na mohutnou šíj padá, oko kněžky
a démona tak divým žářem hárá.

V rtech oživuje lidstva pověst stará
o harpyjích, jichž náruč v lásce kruší,
a nestane, až vypit musí duši
se všemi plody léta, květy jara.

Jen krví milenců svých jesti živa,
tou syta snem se v nekonečnost dívá,
jak plaché děcko, lesní žena divá

chce rtem i okem říci taj své krásy,
však nemůž, nemá hledí v příští časy,
tak tíží skrání jí husté její vlasy.

in: *Poslední sonety samotáře*, 1896, s. 80

Percy Bysshe Shelley: On the Medusa of Leonardo Da Vinci in the Florentine Gallery

It lieth, gazing on the midnight sky,
Upon the cloudy mountain-peak supine;
Below, far lands are seen tremblingly;
Its horror and its beauty are divine.
Upon its lips and eyelids seems to lie
Loveliness like a shadow, from which shine,
Fiery and lurid, struggling underneath,
The agonies of anguish and of death.

Yet it is less the horror than the grace
Which turns the gazer's spirit into stone;
Whereon the lineaments of that dead face
Are graven, till the characters be grown
Into itself, and thought no more can trace;
'Tis the melodious hue of beauty thrown
Athwart the darkness and the glare of pain,
Which humanize and harmonize the strain.

And from its head as from one body grow,
As [river-] grass out of a watery rock,
Hairs which are vipers, and they curl and flow
And their long tangles in each other lock,
And with unending involutions shew
Their mailèd radiance, as it were to mock
The torture and the death within, and saw

The solid air with many a ragged jaw.

And, from a stone beside, a poisonous eft
Peeps idly into those Gorgonian eyes;
Whilst in the air a ghastly bat, bereft
Of sense, has flitted with a mad surprise
Out of the cave this hideous light had cleft,
And he comes hastening like a moth that hies
After a taper; and the midnight sky
Flares, a light more dread than obscurity.

'Tis the tempestuous loveliness of terror;
For from the serpents gleams a brazen glare
Kindled by that inextricable error,
Which makes a thrilling vapour of the air
Become a [dim] and ever-shifting mirror
Of all the beauty and the terror there –
A woman's countenance, with serpent-locks,
Gazing in death on Heaven from those wet rocks.

(It is a woman's countenance divine
With everlasting beauty breathing there
Which from a stormy mountain's peak, supine
Gazes into the [mid-?] night's trembling air.
It is a trunkless head, and on its feature
Death has met life, but there is life in death,
The blood is frozen – but unconquered Nature
Seems struggling to be the last – without a breath
The fragment of an uncreated creature.